

Végh Attila

NINCS

Kiindulok magamból. Egyből eltévedek.
Az eltévedő mozdulat lépés helyett egy kérdés,
ahogy taláломra leveszek egy könyvet a polcról.
Valaki belelapoz. Látom, amit olvas. Megint lapoz.
A lapozás tiszta papírhangja lehet a hit. Végigolvasott,
megunt és átlapozott oldal után ugyanúgy hangzik.
Használt, használó napok között nem tenni különbséget.
Sejteni csak, hogy én vagyok, aki ilyen rendületlenül
tanul.

Persze fogalmam sincs, milyen a hit, a kíméletet
átsejtő érdek.

Végignézem a könyvet, elégetem, vagy visszarakom,
leemelek egy másikat, esetleg írok egy harmadikat,
negyediket, míg helyére talál a mozdulat. Akkor
visszalépek magamba. Egyből eltévedek.

Az eltévedő mozdulat virágot locsol a konyhában.

A levelekről csöpögő víz. Ilyen lehet a hit.

Óvón fogadott körülmény, a faj állandó képéhez
odaadón nem tenni hozzá. Kusza utak, elmosódó arcok,
vizes sík, kérlelhetetlenül száguldó irány.

Maradj magadban,

Vagy lépj ki, maradsz akkor is. A többi összegyűrt,
elhajtott felhő, meggyötört föld, éveső, amihez
nincs közöd.

Nincs megoldás. Elnyelnek a célok, ha indulsz,
robbannak a tétek, ha maradsz.

(Lyukasóra, 2002/9.)